

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság *Budapesten, 2008. év június hó 17. napján és 2008. év szeptember hó 23. napján* megtartott folytatólagos és nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 19.B.558/2007/11. számú ítéletét ***megváltoztatja.***

A vádlottat az ellene hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége, valamint védekezésre képtelen személlyel szemben elkövetett súlyos testi sértés büntette miatt emelt vád alól ***felmenti.***

A büntetőeljárás során felmerült 84.026 (nyolcvannégyezer-huszonhat) forint bűnügyi költség az államot terheli.

Az ítélet ellen a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságához fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2007. szeptember 12. napján kihirdetett 19.B.558/2007/11. számú ítéletével a vádlottat hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége és védekezésre képtelen személlyel szemben elkövetett súlyos testi sértés büntette miatt - halmazati büntetésül - 1 év 8 hónap - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre és lefokozásra ítélte. Rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás végett, a vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.698/2007/1-I. számú átiratában fenntartotta az ügyészi fellebbezést és az elsőfokú bíróság ítéletének

megváltoztatását, a szabadságvesztés végrehajtása próbaidőre felfüggesztésének mellőzését, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A sértett jogi képviselője írásbeli észrevételében az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállásnak (2. oldal utolsó bekezdés) a 12.Sz.18461/2006/13. számú jogerős szabálysértési határozatban rögzítettek szerinti pontosítását indítványozta.

Az ítéltábla a kétoldalú perorvoslat alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében felülbírálta.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokon eljáró Fővárosi Bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat megtartva folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a rendelkezésére álló bizonyítékokat értékelte.

A terhére rótt cselekmény elkövetését mindvégig tagadó vádlott vallomását, a sértett, a meghallgatott rendőr tanúk vallomását, az igazságügyi orvosszakértői és kiegészítő orvosszakértői véleményeket elemezve, értékelve foglalt állást akként, hogy a sértett következetes vallomására alapította a vádlott büntetőjogi felelősségét megalapozó tényállást. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás jelentős részében megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. Vonatkozik ez az ítélet 2. oldal utolsó bekezdésében megállapítottakra is, a tényállás ezen részének pontosítására a szabálysértési ügyben megállapítottak szerint nem kerülhet sor, mert az a jelen ügyben eljáró bíróságokat nem köti.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményeként megállapította azt is, hogy a vádlott a jogszerűen fogatosított bilincselést követően hátrafesztve eltörte a sértett bal kezének III. ujjpercét.

A vádlott védője bizonyítási indítványt terjesztett elő, az 1. számú, a 2. számú, a 3. számú és a 4. számú tanúk megidézését indítványozta arra hivatkozással, hogy a tanúk érdemi információval rendelkeznek a sértettet ért bántalmazásról és az elkövető személyét illetően, illetve szemtanúi voltak, nyilatkozni tudnak a sértettel szemben alkalmazott kényszerintézkedés fogatosításáról, az intézkedő rendőrök személyleírásáról.

A védői indítványban hivatkozott új tényre tekintettel az ítéltábla elrendelte a vádlott és az indítványozott 1. számú, 2. számú, 3. számú és a 4. számú tanú kihallgatását, valamint hivatalból az 5. számú és a 6. számú tanúk meghallgatását.

A fellebbezési tárgyaláson felvett bizonyítás, a vádlott és a tanúk vallomása tükrében az elsőfokú ítélet tényállásának megalapozottsága aggályossá vált. A vádlott az eljárás során következetesen, tagadásban megnyilvánuló védekezését azzal egészítette ki, hogy az 1. számú tanúval közös bilincselést szakszerűen hajtott végre, szíjbilincs alkalmazásával. A sértett intenzív ellenállása miatt a lábát

is le kellett szorítani a 6. számú tanú segítségével. A bilincselés befejezése után a háta mögül előlépett az 5. számú tanú és a földre szorított sértett bilincselte bal kéz középső ujját hátrafeszítve az ujjpercét eltörte. Előtte négyszemközt elismerte, közölve, hogy nem lesz az ügyből baj, vállalja el. Most úgy érzi a szabadsága, és a szolgálati viszonya is veszélybe került, ezért döntött úgy, hogy elmondja az igazat. Arról is nyilatkozott, hogy e tényről az alosztályon a munkatársai is tudomással bírnak. Később az 5. számú tanú a kérdésére azt felelte neki, hogy nem emlékszik, hogyan törte el a sértett ujját. Az intézkedés után az 1. számú tanúnak mondta is, hogy az 5. számú tanú volt a sérülés okozója.

Az 1. számú és a 6. számú tanúk vallomásukban nyilatkoztak a sértett megbilincselésének körülményeiről. Az 1. számú tanú bizonytalan volt a bilincselést követően történetekben, így abban, hogy odalépett-e hozzájuk harmadik személy, a vádlott említette-e neki elkövetőként az 5. számú tanú nevét. Határozottan nyilatkozott azonban abban, hogy a vádlott nem törte el a sértett ujját. A 6. számú tanú vallomásában állította, hogy a sértett lábának lefogása alatt nem látta, hogy a vádlott a bilincselés során, vagy azt követően eltörte volna a sértett ujját. Nem látott a közelükben mást, az 5. számú tanút sem látta. A vádlott csak azt mondta neki, hogy ártatlanul ítélték el, és az 5. számú tanút említette a sérülés okozójaként, de ő a pletykára nem adott.

A 3. számú tanú kb. 40 méterről látta az eseményeket, határozottan vallotta, hogy a vádlott szakszerűen bilincselte meg a sértettet és állt már, amikor a hason fekvő sértetthez odament egy harmadik - két fejjel magasabb - személy, lehajolt és számára úgy tűnt, hogy ellenőrizte a bilincselést. Neki a vádlott csak azt mondta, hogy nem ő törte el a sértett ujját. A 4. számú tanú pedig a sorfállal haladva figyelt fel egy nagyon magas személyre, aki a fekvő ember bal oldalán érkezve odahajolt a megbilincselthez és matatott a bilincsen. A 4. számú tanú ezt a személyt nem ismerte fel, testesebbnek jelölte meg az elkövetőt, mint az 5. számú tanú.

A 2. számú tanú a bilincselést nem látta, vallomása szerint az 5. számú tanú járkált mindenfelé, lehet, hogy a bilincselők közelében is volt.

A tanúvallomásokból megállapítható, hogy az 1. számú, a 6. számú tanúk jelenlétükben kizárták, a 3. és 4. számú tanúk pedig lehetetlennek tartották, hogy a sértett ujjpercét a vádlott törte el.

A harmadik személy megjelenését az 1. számú tanú nem vonta kétségbe, ellenben a 3. és 4. számú tanúk határozottan állították, de a vádlott által állított személyt az 5. számú tanúval nem azonosították.

Az 5. számú tanú a korábbi vallomásával egyezően tett vallomást a másodfokú tárgyaláson arról, hogy ő adott parancsot a sértett kiemelésére, majd úgy nyilatkozott, hogy a bilincselést nem figyelte, nem ellenőrizte, állandóan mozgásban volt, nem ment a sértett közelébe. A szembesítést vállalva a vádlott szemébe mondta, hogy nem ő törte el a sértett ujjpercét, vallomása szerint közte és a vádlott

között nem volt olyan beszélgetés, miszerint a vádlott kérdésére azt mondta volna, hogy nem emlékszik miként törte el a sértett ujját. Hangsúlyozta, hogy a vádlottal - szakmai nézeteltérésen kívül - korábban nem volt konfliktusa. Nem tudott arra választ adni, hogy a vádlott miért őt jelölte meg a másodfokú eljárásban elkövetőként.

A sértett mindvégig következetes, korrekt, őszinte vallomást tett. Az eljárás során minden meghallgatásakor egyezően adta elő a történeteket, a sorfalba berántották, bántalmazták, a földre teperték. Körülötte hatan voltak és úgy érezte, hogy aki baloldalon térdelt rajta és bilincselte, törte el az ujját is. A másodfokú eljárásban meghallgatásakor nem zárta ki harmadik személy jelenlétét, majd a tanúk vallomását követően határozottan nyilatkozott arról, hogy a bilincselés befejezése után érezte az ujjában a fájdalmat. Egyúttal továbbra is határozottan állította, hogy mindvégig térdeltek rajta, akkor is, amikor az ujját eltörték.

A kifejtettekre tekintettel az ellentmondásos bizonyítékok több oldalú elemző mérlegelése alapján minden kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a sértett ujjpercét a vádlott törte el.

Ezért az ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdés b./ pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás 3. oldal első bekezdésében rögzítetteket akként módosítja:

Minden kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a sértett bal kezének III. ujjpercét a vádlott ragadta meg, azt szándékosan hátrafeszítette, és cselekménye következtében a sértett a bal kéz III. ujjának középperc törését szenvedte el.

A módosított tényállás a felülbírálat alapját képezi.

A Be. 353. § (1) és (2) bekezdése szerint foganatosított bizonyítás felvételét követően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a súlyosítást célzó fellebbezést hatályon kívül helyezés végett tartotta fenn. Kifejtett álláspontja szerint a sértett következetes vallomást tett, melyre a tényállás alapítható. A vádlott megnevezte a tényleges elkövetőt, a sértett szerint 5-6 személy volt körülötte, mindezek miatt a tényállás felderítetlen, az újabb bizonyítási eljárás szükséges. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta.

A vádlott védője egyetértett a főügyészi indítvánnyal, mert álláspontja szerint további vizsgálódás szükséges egy új bizonyítási eljárás keretében szakértő bevonásával, tanúk közreműködésével, bizonyítási kísérlettel tisztázható, hogy térben és időben miként zajlott le a cselekmény, továbbá az is, hogy ki láthatta az eseményeket. Ezért elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentését indítványozta.

A sértett képviselője felszólalásában csatlakozott az ügyészi és védői indítványhoz azzal, hogy megállapítható ki okozta a sértett sérülését.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában ártatlannak vallotta magát.

Az ítélőtábla nem osztotta az ügyész, a védő és a sértetti képviselő által kifejtett, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését célzó indítványokat.

A bíróság az ítékezés során a törvényes vád alapján jár el, csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan bűncselekmény miatt, amelyet a vád tartalmaz (vádely).

A másodfokú bíróságnak a jelen eljárásban a vádelvre tekintettel arról kellett döntenie, hogy a vádlott elkövette-e a terhére rótt bűncselekményeket.

Következetes és töretlen az ítélezési gyakorlat abban, hogy nincs törvényes lehetőség az ítélet hatályon kívül helyezésére azzal az indokkal, hogy kívülálló személy, vagy személyek büntetőjogi felelősségre vonása felmerült.

Kétségtelen tény, hogy a vádban szereplő sértett sérelmére elkövetett cselekmény kirívóan durva, brutális elkövetés súlyos sérülés okozásával.

A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményeként megállapított megalapozott tényállás alapján kétséget kizáró módon nem volt megállapítható, hogy a sértett sérülését, a bal kéz III. ujjának törését a vádlott okozta. Ezért a Fővárosi Ítélőtábla a Be. 372. §-ának (1) bekezdése alapján a Fővárosi Bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat az ellene hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vétsége, valamint a védekezésre képtelen személlyel szemben elkövetett súlyos testi sértés büntette miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdése alapján bizonyítottság hiányában felmentette.

A büntetőeljárás során első- és másodfokon felmerült 84.026 forint bűnügyi költség a Be. 381. § (1) bekezdése alapján az államot terheli.

B u d a p e s t, 2008. év szeptember hó 23. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.
előadó bíró***

***Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró***

A Fővárosi Bíróság 19.B.558/2007/11. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 1.Bf.255/2007/9. számú ítéletében foglalt változtatás mellett jogerős!

B u d a p e s t, 2008. év szeptember hó 23. napján

*Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke*

Kiadmány hiteléül:

tisztviselő